

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ, ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΗΣ ΑΚΚΡΗΣ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις τῆς Ἀκκρης -ἀρχαίας Πτολεμαίδος- εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτέρων καί βορειοτέρων Μητροπόλεων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, παραθαλασσία πόλις τῆς Μεσογείου, βορείως τῆς Χάϊφας. Τῆς ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως προΐσταται ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Πτολεμαίδος κ. Παλλάδιος. Εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεως τῆς Ἀκκρης ἀνήκουν δώδεκα ὁμοροὶ ἐνορίαι.

Ὁ πολιοῦχος Ἅγιος τῆς Ἀκκρης εἶναι ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος. Εἰς τοῦτον εἶναι ἀφιερωμένος ἀρχαῖος καί περικαλλὴς ναός, διατηρητέος καί ἐκ τῶν πρώτων ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως, συντηρηθεὶς ἐν συνεργασίᾳ τοῦ Πατριαρχείου διὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος αὐτοῦ κ. Θεοδοσίου Μητροπούλου καί τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἰσραήλ ἐπὶ τῆς Ἐπιτροπείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου διὰ χορηγίας τοῦ Ἰδρύματος Νιάρχου.

Ἀνατολικῶς τοῦ Ναοῦ καί πρό τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος τοῦ ἡγουμενείου εὐρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Κυπρίου, μαρτυρήσαντος τό ἔτος 1752.

Πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀκκρης κατηνύθη ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὁ Γ΄ μετὰ συνοδείας, τό Σάββατον, 25^{ον} Ἀπριλίου/ 8^{ον} Μαΐου 2010, διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, μετατεθεῖσαν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην ἐκ τῆς 23^{ης} Ἀπριλίου.

Πρό τῆς εἰσόδου τῆς πόλεως προὔπαντησε τόν Μακαριώτατον ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Ἀκκρης, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Φιλόθεος, φιλοπόνως ἐργασθεὶς διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καί τοῦ ἡγουμενείου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιδημάρχου τῆς πόλεως, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Αστυνομίας καί ἄλλων.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τὴν πόλιν, ὑπεδέχθησαν τόν Μακαριώτατον τυμπανοκροτοῦντες οἱ πρόσκοποι, προπορευόμενοι Αὐτοῦ ἄχρι τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, εἰς ὃν εἰσῆλθε καί εἰσώδευσεν, εὐλογῶν τό ἐκκλησίασμα.

Ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, τῶν ἱερέων τῆς Ἀκκρης καί τῶν περιχώρων καί ψαλλούσης ἐν κατανυκτικῇ βυζαντινῇ ψαλμῳδίᾳ τῆς χορωδίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἀκκρης, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου, ἐν συμμετοχῇ πλήθους πιστῶν ἐλληνοφώνων, ἀραβοφώνων καί ρωσοφώνων.

Τόν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Μακαριώτατος:

«Ἀνέτειλεν ἰδοῦ, τό τῆς χάριτος ἔαρ· ἐπέλαμψε Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις πᾶσι καί ταύτη συνεκλάμπει νῦν Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος καί φωτοφόρος ἡμέρα· δεῦτε ἅπαντες λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μᾶς καλεῖ διά στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτῆς νά ἐορτάσωμεν φαιδρῶς τήν μνήμην τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, «λαμπροφοροῦντες εὐθέως». Καί τοῦτο, διότι ἡ ἐόρτιος ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου «συνεκλάμπει τῇ πανεόρτῳ καί φωτοφόρῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τό μαρτύριον τῶν ἁγίων ὑπέρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἔχει τήν ἀναφοράν του εἰς τό σταυρικόν πάθος τοῦ Χριστοῦ. Τό δέ σταυρικόν πάθος καί μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ γίνεται κατανοητόν διά τῆς τριημέρου ταφῆς καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀδελφοί μου, δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα θαυμαστόν γεγονός, ὅπως εἶναι ὅλα τά ἄλλα σημεῖα καί τέρατα, τά ὅποια ἐποίησεν ὁ Χριστός κατά τήν ἐπίγειον αὐτοῦ ζωήν καί διδασκαλίαν, ἀλλά εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας. Εἶναι ἡ φανέρωσις, λέγω, τοῦ σκοποῦ καί τῆς σημασίας τῆς δημιουργίας ἐκ τοῦ μηδενός τοῦ κόσμου, ἀλλά καί τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ φανέρωσις, ἐπαναλαμβάνομεν, τῆς σχέσεως τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ Πατρός μετά τοῦ κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν ποιηθέντος, πλασθέντος ἀνθρώπου. Εἶναι, τέλος, ἡ ἀποκατάστασις τῆς διακοπείσης κοινωνίας τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπον.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Πατρός εἶναι ὁ ἐγκαινιασμός τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐντός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τό βασίλειον τοῦ διαβόλου, τό ὅποιον εἶναι τό βασίλειον τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς ἔχασε πλέον τήν ἰσχύν του. Τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ διέλυσε τό σκότος τό ὑπό τῆς ἁμαρτίας προελθόν. Αὐτό τό φῶς τό ἀνέσπερον, τό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐφώτισε καί κατηύγασε τήν διάνοιαν ὅλων τῶν μαρτύρων τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί μεταξύ αὐτῶν καί τοῦ σήμερον, ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι τῆς μητρὸς αὐτοῦ, τιμωμένου ἁγίου Γεωργίου.

«Γεωργήσας ἐμμελῶς, σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν, λέγει ὁ ὑμνωδός, διεσκόρπισας πτωχοῖς, πάντα τόν πλοῦτον εὐσεβῶς, ἀντικτησάμενος, ἔνδοξε, Χριστοῦ τήν δόξαν· ὅθεν πεποιθώς, πρός ἀγῶνας χωρεῖς καί πόνους τούς μακρούς, Μάρτυς Γεώργιε· καί κοινωνός γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπαθοῦς καί ἐγέρσεως τῆς βασιλείας, αὐτοῦ μετέσχες, ὑπέρ ἡμῶν νῦν δεόμενος».

Ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, ἀγαπητοί μου, ἐλकुσθεῖς ἀπό τήν δόξαν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, διεσκόρπισε τοῖς πτωχοῖς πάντα τόν πλοῦτον καί πᾶσαν τήν ἐπίγειον καί φθαρτόν δόξαν τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τοῦτο τό γεγονός ὠδήγησεν τόν Γεώργιον νά γίνῃ κοινωνός τοῦ πάθους τοῦ ἀπαθοῦς καί τῆς ἐγέρσεως, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως διά νά συμμετάσχη εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἰδοῦ καί πάλιν τί λέγει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας: «Τῷ Σωτήρι συνέπαθες καί θανάτῳ τόν θάνατον ἐκουσίως ἔνδοξε μιμησάμενος συμβασιλεύεις λαμπρότατα,

πορφύραν ἔξ αἵματος ἐνδυσάμενος παιδράν, καί τῷ σκήπτρῳ τῶν ἄθλων σου ἐγκοσμούμενος, καί στεφάνῳ τῆς νίκης διαπρέπων, ἀπεράντους εἰς αἰῶνας, Μεγαλομάρτυς Γεώργιε».

Ἰδοὺ λοιπόν διατί προτρεπόμεθα ἅπαντες νά ἐορτάσωμεν παιδρῶς λαμπροφοροῦντες ἐνθέως κατά τήν φωτοφόρον ταύτην ἡμέραν. «Υμῖν δέδοται», λέγει ὁ Χριστός εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, «γνῶναι τά μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ», (Μαρκ. 4, 11).

Ἡ δέ γνῶσις τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ προϋποθέτει οὐχί κατ' ἀνάγκην τό δι' αἵματος μαρτύριον, ἀλλά μᾶλλον τό μαρτύριον τῆς συνειδήσεως. «Διά πολλῶν θλίψεων», λέγει ὁ Ἀπόστολος, «δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ», (Πράξ. 14,22). Κατά δέ τόν Ἀπόστολον Παῦλον: «οὐ γάρ ἐστίν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βρῶσις καί πόσις, ἀλλά δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρά ἐν Πνεύματι ἀγίῳ», (Ρωμ. 14,17).

Ζῆλον γάρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς ὁ Γεώργιος, λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ, αὐτός ἐαυτόν τῷ Χριστῷ προσήγαγε. Τόν ζῆλον τόν ἔνθεον τοῦ Γεωργίου καί ἡμεῖς μιμουμένοι, ἀγαπητοί μου, προσάξωμεν τοὺς ἐαυτούς μας Χριστῷ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν ἐπιτελοῦντες ἔργα ἀγάπης, ἔργα φιλανθρωπίας, δικαιοσύνης καί εἰρήνης, ἵνα διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀλλά καί διά τῆς μεσιτείας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀξιωθῶμεν τῆς συναναστάσεώς μας τῷ Χριστῷ καί τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ θεοῦ. **Χριστός Ἀνέστη.**

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε λιτανεία καί περιφορά τῆς ἀγίας εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τρίς περίξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς λιτανείας, πάντες συνεκεντρώθησαν εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἔνθα ἐγένετο δέησις. Τήν δέησιν ἠκολούθησαν οἱ προσφωνήσεις τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου, τοῦ Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ Σεΐχη τῶν Μουσουλμάνων τῆς πόλεως κ. Σαμίρ-Ἴλ-Ἄση, τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ δόγματος τῶν Δρούζων καί ἄλλων.

Οἱ προσφωνήσαντες ἐκ τῶν ἄλλων θρησκευμάτων ἐξεδήλωσαν τήν χαράν διά τήν παρουσίαν αὐτῶν εἰς τήν δεξιῶσιν τῶν Ὁρθόδοξων καί τήν ἀφοσίωσιν αὐτῶν εἰς τήν ὑπάρχουσαν εἰς τήν πόλιν τῆς Ἀκκρης συνεργασίαν καί ἀδελφοσύνην Χριστιανῶν καί Μουσουλμάνων, ἐξ ἧς τά ἀγαθὰ τῆς κοινωνικῆς εὐσταθείας, προόδου καί εὐημερίας.

Ὁ Μακαριώτατος εὐχαριστῶν τοὺς προλαλήσαντας διά τήν ἀγάπην αὐτῶν πρὸς τό Πατριαρχεῖον, ἐτόνισεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, ἡ μετά τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος διαφυλάξασα τήν ἱερότητα τῶν Ἀγίων Τόπων διά Χριστιανούς, Ἰουδαίους καί Μουσουλμάνους.

Ὁ Μακαριώτατος ηὐχαρίστησεν ἰδιαιτέρως τὰς Τοπικάς Ἀρχάς τῆς Δημαρχίας καί τῆς Ἀστυνομίας, ἐξαιρέτως δε τόν Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον διά τήν ἀνακαινιστικὴν αὐτοῦ καί κοινωνικὴν δραστηριότητα τήν συντελοῦσαν εἰς θρησκευτικὴν καί ἄλλην συνεργασίαν.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος ἐξ ὀνόματος τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καί λοιπῶν Ὁρθόδοξων καθιδρυμάτων τῆς Ἀκκρης ηὐχαρίστησε

τόν Μακαριώτατον διά τήν προσγενομένην διά τῆς παρουσίας Αὐτοῦ τιμήν τῷ ποιμνίῳ τῆς Ἀκκρης καί ηὐχήθη Αὐτῷ μακροημέρευσιν ἐν ὑγιείᾳ, φέρων Αὐτῷ ὡς συμβολικόν δῶρον καλαίσθητα δικηροτρίκηρα.

Ὁ π. Φιλόθεος ηὐχαρίστησε ἐπίσης διά τήν παρουσίαν αὐτῶν εἰς τήν αἵθουσαν τῆς δεξιώσεως τόν Σεῖχη Σαμίρ-Ἰλ-Ἀση τῶν Μουσουλμάνων τῆς πόλεως, τόν ἐκπρόσωπον τοῦ δόγματος τῶν Δρούζων, τούς ἐκπροσώπους τῶν ἄλλων χριστιανικῶν δογμάτων, τούς ἐκπροσώπους τῆς Ἀστυνομίας καί τόν Ἀντιδήμαρχον τῆς πόλεως.

Ἐν τέλει ἠκολούθησε πλουσία τράπεζα ἐν τῷ ἡγουμενείῳ.

Ἡ πάνδημος συμμετοχή ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἐορτή ἦτο ὅχι μόνον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀλλά τῆς πόλεως ὅλης. Ἡ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐγένετο καί ἡ δόξα τῆς πόλεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder